

Indonesië 2015

Deel 3

Java-Sumatra

We slapen beiden slecht. Peter heeft zijn mobieltje ingesteld als wekker omdat hij bang is zich te verslapen. Ik heb last van mijn enkel. Ik ben als eerste wakker en als een dief sluip ik door de

donkere gangen met mijn zaklantaarn en wekker. Het is pas half vijf. Ik mis mijn kopi tubruk en om vijf uur besluit ik Peter wakker te maken. Hij maakt onmiddellijk alle lichten aan en wekt een andere portier die achter de bali slaapt op een matje.

Het ontbijt wordt geregeld en ook de koffie.

Om 6.00 uur zijn wij get set ready to go. Een andere chauffeur van het hotel komt voorrijden en wij zijn om 6.45 uur op het vliegveld van Soekarno Hatta. Peter belooft mij een heerlijke cappuccino.

Wij checken in om 7.30 uur voor onze vlucht naar Sumatra.

Voordat wij het weten zijn wij al in de boardingruimte waar een enorme airco ons drijft naar een andere zitplaats.

In die ruimte is niets te eten of te drinken en kan ik fluiten naar de cappuccino.

Ik krijg het steenkoud en ben blij dat ik mijn warme omslagdoek om kan slaan.

Het vliegtuig zelf heeft geen airco aan staan en we komen op tijd in Medan aan.

In het vliegtuig zien we een man met een soort mondkapje. Waarom hij dat doet is ons een raadsel. Hij eet wel smakelijk van zijn meegebrachte eten, waarbij hij even zijn maskerade afdoet. Op korte vluchten wordt nul komma nul geserveerd.

De gids wacht ons op met zijn dochtertje. Op een stuk karton heeft zij onbeholpen Party Boo geschreven in plaats van Peter Boom.

In de auto maak in een praatje met haar in het Bahasa Indonesia.

Ze moet nog naar school en spreekt nog geen Engels.

De gids vindt het leuk dat wij kennis maken met zijn familie. Hij rijdt naar zijn kampung, op een hele lange stoffige weg. De kampung is niet zoals wij die kennen van Java waar de huisjes bij wijze van spreken bijna aan elkaar geplakt zijn in kleine steegjes. Ik heb eigenlijk geen idee dat wij een in kampung zitten. De familie van de gids is vrij groot, want hij heeft vijf kinderen waarvan één jongen ongeveer 15 jaar is, schat ik. De gids geeft opdracht thé botol en water in te slaan. Met een vriend gaat de zoon op de brommer de spullen halen. Gastvrij biedt zijn vrouw ons aan naar binnen te gaan, maar ik prefereer toch maar buiten bij haar op het bankje te zitten. Nou ja

bankje.....het is een versleten achterbank van een auto. Zij vertelt mij dat zij vroeger een baan heeft gehad in een hotel zodat ik wél Engels, afgewisseld met Indonesisch met haar kan converseren.

Een dikke pannenkoek met banaan erin en chocola erover heen, krijg ik voorgeschoteld. Om haar niet te beledigen, eet ik maar een stukje ervan. De 'pancake' zal ons nog lang achtervolgen in de komende dagen.

Peter is intussen met de gids naar de buurman gegaan, opnieuw een lange stoffige weg af om bij die buurman te komen. Een andere weg om naar die buurman te komen schijnt niet te kunnen.

Ik verbaas mij erover, omdat ik de kinderen van de buurman zie spelen vlak bij ons. Ze spelen zo zoet met niets!

Ze gaan naar de werkplaats van de buurman die stenen slijpt om in een ring te zetten. Hij neemt ook opdrachten aan om bijvoorbeeld een armband, ketting

of wat dan ook naar believen te maken. Ze zijn gek op knotsen van stenen in ringen. Onze chauffeur in Jakarta had er zelfs twee aan ring- en middelvinger. Misschien worden deze ringen in Nederland ook gedragen door motorclubs Satudara en Bandidos die regelmatig met elkaar op de vuist gaan.

We hebben nog een rondtoer te goed door Medan en we gaan naar het paleis van de Sultan. Dat is heel groot en prachtig. Ik beklim heel veel trappen, daarna weer veel trappen en wat doet mijn enkel daarbij zeer. Ik kan nog hoger, wijst een gids in het paleis, maar daar zie ik toch maar vanaf.

Ik, nu ietwat pincang, de trappen af en op het grote plein wordt ik omringd door scholieren. Ik moet vooral Engels praten, zeggen ze. De standaardvragen die ze op een briefje hebben geschreven moet ik beantwoorden. Dit soort schoolopdrachten komen wij regelmatig tegen. Omgekeerd stel ze ik ze vragen in het Bahasa dat natuurlijk niet de bedoeling is. We hebben lol en er worden foto's gemaakt met hun mobieltje.

Uiteindelijk zoek ik mijn heil bij een stalletje waar jonge klappers te koop zijn. Wat leest dat de dorst. Voor het vocht krijg ik een rietje en de kap van de klapper gebruik ik als lepel voor de inhoud van jonge klapper.

Er rijden veel becaks in Sumatra, maar die zien er anders uit dan op Java. Veelal zijn deze gemotoriseerd met een scooter en soms ook met een fiets aan de zijkant van de becak. Er wordt van alles in vervoerd. Niet alleen personen, maar ook spullen. Ze zijn er in alle soorten en maten.

De plannen zijn ietwat gewijzigd, want we gaan morgen rechtstreeks naar Tangkahan, naar de Olifanten. Die wil ik beslist niet missen.

In Medan worden we afgezet in een hotel met ik weet niet hoeveel verdiepingen. Met een bagagerek worden onze koffers heel netjes uit de auto gehaald en wij lopen maar, na ingecheckt te hebben, achter de keurig geüniformeerde hotelbedienden aan. We krijgen een kamer met alles erop en eraan. Behalve dat ik totaal niet houd van deze luxe hotels, is de kamer klein. Ik kan nauwelijks de koffers openen. Ik moet over de boxspring klimmen om

andere kleding eruit te halen. Het valt wel, maar niet mee om de bad spullen die wij in plastic zakjes hebben bewaard te vinden.

Om een lang verhaal kort te maken, gaan we toch opgefrist naar een restaurant buiten het hotel.

We gaan eten bij restaurant Familie dat onze gids heeft

aanbevolen. Het is een Padang restaurant. Buiten staan hang jongeren die ons wat willen aansmeren, maar ik sla geen acht op ze en loop door.

We steken de drukke straat over en kijken buiten door de ruit naar het uitgestalde eten in het Padang restaurant.

Naast restaurant Familie is er nog een Padang restaurant en we twijfelen. Toch maar naar Padang restaurant Familie?

Het aangeboden eten is niet te vergelijken met het Padang restaurant in Jakarta en wij laten de helft staan.

Bij terugkomst in het hotel vraag ik de toegesnelde manager naar het zwembad. Dat is gesloten, maar morgen kunt u daar ontbijten.

Ik denk bij mijzelf, ik logeer nooit meer in een soortgelijk hotel.

's Morgen een uitgebreid ontbijt langs de rand van het zwembad. Ik hoef alleen aan te wijzen wat ik eten wil en de kelners serveren alles netjes op onze tafel.

Het voordeel is wel dat ik mijn sigaretje kan roken en zoveel koffie naar behoefte kan bestellen als ik wil. Kinderen plonsen in het zwembad en oh, wat had ik dát ook graag gedaan!

De gids is er al vroeg en we gaan op weg naar Tangkahan , naar de Olifanten.

Wel heb ik hem duidelijk gemaakt dat ik een optrekje wil hebben met een veranda (we noemen dat in v.m. Ned. Indië een platje).

Het zal weer een hectische dag worden.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen